

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U POŽEGI
Sv. Florijana 2, Požega

Poslovni broj: P-164/2026-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Požegi, po sucu Anamariji Kovačević Turac, kao sucu pojedincu, u građansko-pravnoj stvari tužiteljice Dajane Hart, OIB: 92007613791 iz Požege, Arslanovci 44, zastupana po punomoćniku Ivanu Dundoviću, odvjetniku u Požegi protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473 zastupanog po Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & partneri d.o.o. iz Zagreba, Lopašićeva 6, radi isplate, nakon glavne rasprave održane 17. rujna 2026. u nazočnosti tužiteljice i punomoćnika tužiteljice, a u nenazočnosti punomoćnika tuženika, dana 28. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba članka 2. st.4. Ugovora o namjenskom stambenom kreditu broj 3207952648, partija 7103418767, sklopljenog između tužiteljice i tuženika dana 28.11.2006. godine, koji je potvrđen od javnog bilježnika Ante Brekalo, iz Požege, pod brojem: OU-802/06, dana 29.11.2006. godine, a koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.“

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB:92963223473, da tužiteljici Dajani Hart, OIB:92007613791, Arslanovci 44, Požega, isplati iznos od 272,56 eura na ime naplaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva, sa zakonskom zateznom kamatom po stopi od 15% počevši od 13.12. 2006. godine pa do 31.12.2007. godine, od 01.01.2008. godine pa do 30. lipnja 2011. godine po stopi od 14 % godišnje, od 01. srpnja 2011.g. do 31. srpnja 2015. godine po stopi od 12 % godišnje, a od 01. kolovoza 2015. godine pa do 31. prosinca 2022. godine uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. godine pa do 31. prosinca 2023. godine prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, te od 01. siječnja 2024. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije

refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a sve to u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, da tužiteljici Dajani Hart, OIB: 92007613791, Arslanovci 44, Požega, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 194,91 eura sa zakonskim zateznim kamatama po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, počev od dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate, a sve to u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je podnijela tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate. U tužbi navodi da je tužiteljica sa tuženikom dana 28.11.2006. godine sklopila Ugovor o namjenskom stambenom kreditu broj 3207952648, partija 7103418767, koji je potvrđen od javnog bilježnika Ante Brekalo, iz Požege, pod brojem: OU-802/06, dana 29.11.2006. godine, kojim je tuženik odobrio tužiteljici stambeni kredit građana za kupnju stana i adaptaciju kuće, u iznosu od 63.500,00 CHF u protuvrijednosti u kunama obračunata po srednjem tečaju HNB na dan plaćanja, sa rokom otplate od 12 godina.

1.1. Tuženik je u članku 2. predmetnog ugovora o kreditu ugovorio odredbu da je tužiteljica obvezna platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora. Tuženik je izdao potvrdu da je tužiteljica dana 12.12.2006. godine platila naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 2.053,62 kn, a što preračunato u EUR po fiksnom tečaju 7,53450, iznosi 272,56 EUR.

1.2. Tužiteljica ovakvu ugovornu odredbu smatra nepoštenom i ništetnom iz razloga što je takva odredba potpuno nejasna, općenita i uopće ne ukazuje na bilo kakvu potrebu plaćanja troškova zaključenja Ugovora te tužiteljica niti danas ne zna koji su to točno troškovi plaćeni tim iznosom, jer sve troškove javnog bilježnika i ostale administrativne troškove i slično je bila dužna snositi sama tužiteljica mimo toga. U nijednom dijelu predmetnog ugovora se ne spominje nijednom riječju bilo što o stvarnim troškovima zaključenja ugovora. Prema odredbi članka 96. Zakona o zaštiti potrošača iz 2007.g. koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom

standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Nadalje je propisano da se nepoštena ugovorna odredba posljedično smatra ništetnom. Za istaknuti je da je sud Europske Unije u svojim presudama broj C-84/19 i C-224/19 također zauzeo stajalište da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem tipskim ugovorom ugovarati na početku kredita nekakve ulazne troškove obrade za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni i konačno koji su neproporcionalni. Dakle kreditor svoje troškove obrade kredita namiruje kroz ugovorne kamate koje je ugovorio s tužiteljicom i to je jedina realna cijena i činidba ovih ugovornih odnosa, dok ovi troškovi predstavljaju samo dodatan namet tužitelju kao potrošaču oko kojeg tužiteljica nije mogla pregovarati, niti na isti utjecati. Uzimajući u obzir odredbe članka 96. ZZP/07, te povrh svega odredbu članka 3., 4. i 10. ZOO-a i tumačeći iste u duhu prava Europske unije, njene sveopće pravne stečevine i prakse suda Europske Unije te u skladu s Direktivom 93/13 EEZ, te sukladno stavu Vrhovnog suda RH, jasno se da zaključiti da je prednik tuženika ugovaranjem odredbe o naknadi za troškove obrade kredita postupao nepošteno i time tužitelja, kao sudionika u obveznom odnosu, doveo u neravnopravan položaj. Uvažavajući stav sudske prakse Vrhovnog suda RH, Ustavnog suda RH i VTSRH-a kao relevantnih i u ovom predmetu, a posebice pravno shvaćanje doneseno na sjednici Građanskog odjela VSRH dana 30. siječnja 2020.g. o zastarijevanju restitucijskih zahtjeva temeljem nišetnog ugovora, odnosno odredbi, tužiteljica smatra da je tuženik dužan vratiti tužiteljici sve što je temeljem takvog ugovora odnosno dijela ugovora primio, a sve to sukladno odredbama čl. 1111. ZOO-a o stjecanju bez osnove, s time da zastara restitucije nije ni počela teći.

1.3. Slijedom navedenog tužiteljica podnosi ovu tužbu i predlaže sudu da donese presudu kojom se utvrđuje da je ništetna odredba članka 2. st.4. Ugovora o namjenskom stambenom kreditu broj 3207952648 i da se nalaže tuženiku da tužiteljici isplati iznos od 272,56 eura na ime naplaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva, sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 13.12. 2006. do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik osporava osnovu tužbenog zahtjeva. Tuženik ne spori visinu naplaćene naknade.

2.1. Tuženik navodi da tužiteljica predmetnom tužbom zahtijeva utvrđenje nišetnim odredbe čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu broj: 3207952648 zaključenog između tužiteljice i tuženika dana 28.11.2006. godine te s prethodno navedene osnove zahtijeva isplatu iznosa od 272,56 EUR zajedno sa zateznim kamata tekućim od 13.12.2006. godine pa do isplate.

2.2. Odredbom čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu propisano je da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora.

2.3. Tuženik u cijelosti osporava navode tužiteljice da bi se prethodno navedena ugovorna odredba imala smatrati nepoštenom odnosno nišetnom i to iz sljedećih razloga.

2.4. Tuženik ističe kako tužiteljica nije dokazala da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi

se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužiteljici teret dokaza u smislu odredbe članka 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 19/2022, dalje: ZZZP) koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tužiteljica činjenice i dokaze koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nije predložila tijekom postupka. Svojstvo potrošača je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužitelju je teret dokaza da je potrošač. Ako se tužiteljica poziva na primjenu odredbe članka 502. c ZZZP-a, odnosno na primjenu utvrđenja iz kolektivne parnice, upravo je na njoj kao tužiteljici teret dokaza i obveza dokazati da se ta utvrđenja na njega doista mogu i trebaju primijeniti. Također, uvažavajući tumačenje Zakona o zaštiti potrošača, za ocjenu je li fizička osoba potrošač nužno je ocijeniti sve okolnosti svakog konkretnog pravnog odnosa, pri čemu poglavito uvažavati temeljna načela Zakona o obveznim odnosima (NN 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, dalje: ZOO), načelo savjestnosti i poštenja, a sve u cilju sprječavanja mogućih zlouporaba u namjenskom trošenju sredstava. Slijedom navedenog, tuženik ističe da je u ovom postupku tužiteljica dužna dokazati svoj status potrošača te predložiti dokaze na kojima temelji svoj status potrošača.

2.5. Tuženik u cijelosti osporava navode tužiteljice da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga. Tuženik ističe kako je odredba kojom se ugovara obveza korisnika kredita za plaćanjem naknada i troškova jasna, lako uočljiva i razumljiva. Naime, sukladno odredbi čl. 57. ZZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Tako je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Osim toga, ovdje valja ukazati i na odredbu čl. 55. st. 2. ZZZP-a, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir priroda proizvoda koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dakle, i Direktiva i ZZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužiteljici kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu.

2.6. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužiteljici, tuženik ističe da je tužiteljicu u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, dakle, tužiteljica je mogla shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Također, tuženik je upoznao i stavio tužiteljici na raspolaganje Odluku o Tarifi naknada za usluge Kreditora, a unutar koje je jasno i razumljivo bilo propisano da naknada za obradu kredita koji je upravo ugovorio tužitelj iznosi 0,7 % od iznosa traženog kredita (toč. B3.4.5.Odluke). Tuženik je tužiteljicu o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita informirao i tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu na način da su službenici Banke tužitelju jasno iskomunicirala da postoji obveza tužiteljice, u slučaju odobrenja kredita, na plaćanje naknade za odobrenje kredita. Tuženik u privitku dostavlja izvadak iz Upute službenicima za odobravanje kredita građanima – osnovna uputa, a u kojoj se navodi da se naknada za obradu kredita naplaćuje sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge te da se naknada od strane korisnika kredita (samo u slučaju da se odobri kredit) može platiti iz sredstava kredita ili iz vlastitih sredstava. Navedeno znači da su sigurno službenici tuženika komunicirali s tužiteljicom vezano za plaćanje naknade za obradu kredita, iz razloga što se plaćala nakon odobrenja kredita i iz razloga što se morao utvrditi model plaćanja naknade. Drugim riječima, tužitelj ne može tvrditi da nije bio svjestan ekonomskih posljedica vezano za ugovaranje odredbe kojom se utvrđuje njegova obveza za plaćanjem naknade. Dakle, ugovor o kreditu je propisivao pravo tuženika na naplatu jednokratne naknade za obradu kredita sukladno odlukama tuženika, a Odluka o Tarifi naknada iz 2006. godine propisivala je visinu te naknade u iznosu od 0,7 %. Dodatno se napominje da naknada za obradu kredita predstavlja naknadu koja se naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita (dakle, tužiteljica je odmah bila upoznata s ekonomskim posljedicama ugovaranja kredita), a ista je pokrivala troškove poput: operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.). Tuženik također ističe (suprotno navodima tužiteljice) da odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe čl. 53. ZZP-a. Zaključak Suda EU je da čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Sud EU tako objašnjava da je na nacionalnom sudu da s obzirom na sve okolnosti slučaja, ispita, kao prvo, moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i kao drugo, postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača. Uzimajući u obzir okolnosti ovoga pojedinačnog slučaja, a osobito: odnos naplaćene naknade i odobrenog iznosa kredita, nepostojanje nikakvog zakonskog ograničenja ugovaranja predmetne naknade u vrijeme zasnivanja kreditnog odnosa, sve obavijesti i informacije koje je

tužiteljica imala za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, jasno proizlazi zaključak da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti iz cjelokupnog ugovora o kreditu. Slijedom navedenoga ne može se smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama pa da bi se ta odredba imala smatrati nepoštenom/ništetnom.

2.7. U konačnici, tuženik ističe prigovor zastare na ovo potraživanje tužiteljice, jer je naknada naplaćena 12.12.2006. godine. Naime, ukoliko bi naslovni sud iz bilo kojeg razloga smatrao da bi citirana odredba bila nepoštena, na zahtjev tužiteljice ima se primijeniti petogodišnji rok od dana plaćanja. Obzirom da je plaćanje naknade izvršeno 2006. godine, od dana plaćanja naknade pa do podnošenja ove tužbe proteklo je više od 5 godina, što dakle čini da je potraživanje tužitelja u zastari.

2.8. Vezano za tužbeni zahtjev tužiteljice kojim potražuje zakonske zatezne kamate od dana 13.12.2006. godine, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužiteljice u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Naime, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. ZOO-a propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužiteljice u odnosu na glavnica, a što tuženik osporava, tužiteljica bi eventualno imala pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužiteljica postavila zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim.

2.9. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbene zahtjeve tužiteljice kao neosnovane te naloži tužiteljici da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u ugovor o kreditu od 28.11.2006., izvadak iz zemljišne knjige, promet po tekućem računu od 12.12.2006., podatak tuženika o naplaćenju ulaznoj naknadi od 27.3.2026., efektivna kamatna stopa/ godišnja kamatna stopa str. lista 16-5 do 19-5, podatci o plaćanju str. lista 20-6, te ostale priloge i podneske spis. Nadalje je sud saslušao tužiteljicu osobno u svrhu dokazivanja.

4. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno kao i svih dokaza zajedno, te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, a sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 84/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14. i 70/19. - dalje: ZPP) ovaj sud smatra da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. Predmet spora je utvrđenje ništetnim odredba članka 2. st.4. Ugovora o namjenskom stambenom kreditu broj 3207952648, partija 7103418767, sklopljenog između

tužiteljice i tuženika dana 28.11.2006. godine, koji je potvrđen od javnog bilježnika Ante Brekalo, iz Požege, pod brojem: OU-802/06, dana 29.11.2006. godine, a koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora“ te isplata iznosa od 272,56 eura na ime naknade za obradu kredita.

6. U postupku je sporna osnova tužbenog zahtjeva, zastara potraživanja i tijek zatezne kamate.

7. U postupku nije sporno da su dana 28.11.2006. godine tužiteljica i tuženik sklopili Ugovor o namjenskom kreditu broj 3207952648 prema kojem je tuženik kao kreditor, tužiteljici kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunsjoj protuvrijednosti od 63.500,00 CHF.

7.1. Nije sporno da je u čl. 2.st.4. Ugovora ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora.

7.2. Dana 12.12.2006. naplaćena je tužiteljici ova naknada za obradu zahtjeva u iznosu 2.053,62 kuna kuna što preračunato u EUR po fiksnom tečaju 7,53450 iznosi 272,56 eura. O navedenom je tuženik izdao i potvrdu dana 27.03.2026. godine, a tuženik u postupku ne osporava visinu tužbenog zahtjeva.

8. Na sporne okolnosti informiranja tužiteljice i pregovaranja oko odredbe kredita o naknadi za obradu kredita, te statusa tužiteljice kao potrošača, sud je saslušao tužiteljicu koja je iskazala da je namjena kredita koji je podigla kod tuženika stambeni kredit, za kupovinu nekretnine koju nikad nije iznajmljivala. U vrijeme zaključenja ugovora o kreditu nije bila nositelj obrta niti kakve druge poslovne djelatnosti i bila je zaposlena u firmi Alles d.o.o. U banci tuženika su joj odmah ponudili kredit u kojemu je valutna klauzula vezana uz CHF kao najpovoljniji, predstavili su da ima stabilnu valutu kroz duže vremensko razdoblje, nisu joj nudili kredit u drugim valutama, opravdavajući da je kredit vezan uz CHF najpovoljniji. Nije mogla pregovarati o pojedinim odredbama kredita niti o ulaznoj naknadi jer je ugovor u banci već bio pripremljen i sadržavao je odredbu čl.2 pod naslovom kamate i naknade da se plaća ulazna naknada sukladno odluci o tarifi naknada za usluge kreditora bez naznačenog postotka ili iznosa naknade. Platila je ulaznu naknadu na način da su joj iznos naknade obustavili prilikom isplate kredita. Nitko joj nije objasnio ovu ulaznu naknadu i obzirom su im trebali novci nisu postavili pitanja o pojedinim odredbama ugovora već su im rekli da je tako propisano.

9. Iz provedenog dokaznog postupka sud zaključuje da tužiteljica ima status potrošača jer je zaključila ugovor kao fizička osoba u svrhe koje nisu namijenjene poslovnoj ili poduzetničkoj djelatnosti. Okolnost da je tužiteljica diplomirani ekonomist ne umanjuje činjenicu da su sporne odredbe ugovora o kreditu bile unaprijed formulirane od strane trgovca i da tužiteljica nije imala utjecaj na njihov sadržaj, dakle radi se o odredbama unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te tužiteljica nije o naknadi mogla pregovarati niti je bila informirana o tome na što se naknada odnosi.

10. Odredbom čl. 96. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 79/2007 - dalje ZZP/07) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora propisano

je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

11. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljicom pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade, što tuženik tijekom ovog postupka nije dokazao, već iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se tužiteljica obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva.

12. Iz sporne odredbe ugovoru o kreditu nije vidljivo koju stvarnu uslugu/troškove tužiteljica podmiruje tuženiku plaćanjem iste, a niti tuženik tijekom postupka nije iznosio nekakve konkretne tvrdnje koju to stvarnu vrijednost plaćanjem naknade tužiteljica tuženiku podmiruje, već je samo pozivao se na svoje akte koji reguliraju materiju kreditiranja (opće uvjete) kojima je predmetna naknada bila regulirana i koje odredbe su implementirane u ugovor o kreditu.

12. 1. Budući da iz predmetnog Ugovora proizlazi da ga je prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora nije pojedinačno pregovaralo. Tužiteljica nije mogla pojedinačno pregovarati o naknadi za obradu kredita i visini te naknade čime je ova odredba ništetna (o čemu se izjasnio i Vrhovni sud RH na sastanku predsjednika Građanskih odjela Županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 5. studenog 2020.). Obzirom da je tužiteljica na temelju članka 2.3. Ugovora o kreditu platila tuženiku naknadu u visini kako je to ranije navedeno, to je ista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača - tužiteljice, a što znači da je nepoštena navedena odredba članka 2.3. Ugovora o kreditu, primjenom članka 81. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača, te ništetna u smislu članka 87. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača.

13. Slijedom navedenoga sud je prihvatio tužbeni zahtjev i utvrdio da je ništetan članak 2. stavak 4. Ugovora o kreditu, u dijelu u kojemu stoji da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, te dosudio tužiteljici utuženi iznos od 272,56 eura koliko je tužiteljica nesporno isplatila tuženiku po ovoj osnovi.

14. Dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje, pored glavnice i zatezne kamate kako je propisano odredbom čl. 29. st. 1. i 2. ZOO-a.

14.1. Sud je odredio tijekom zakonske zatezne kamate počev od plaćanja naknade za obradu kredita a ne od podnošenja tužbe jer je tuženik koristio nepoštenu ništetnu

odredbu prilikom sklapanja ugovora tako da se isti može smatrati nesavjesnim stjecateljem pa na stečeni novčani iznos po čl. 1115 ZOO-a tužiteljica ima pravo zahtijevati zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana stjecanja (plaćanja te naknade). Naknada je naplaćena 12.12.2006. što je nesporno između stranaka, pa su zatezne kamate dosuđene tekuće od 13.12.2006. u skladu s postavljenim zahtjevom. Visina stope zakonske zatezne kamate dosuđena je sukladno članku 29. stavak 2. ZOO-a.

15. Neosnovan je prigovor zastare, jer je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti dijela članka 2.st.4. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restituciji, a na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.

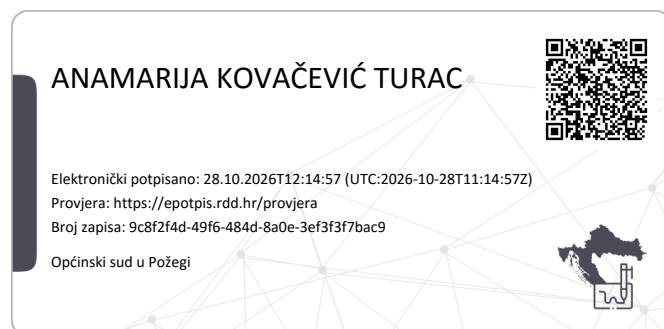
16. Odluka o troškovima postupka temelji se na članku 154. stavak 1. ZPP-a.

16.1. Tužiteljici su priznati troškovi zastupanja po punomoćniku i to za sastav tužbe 50,00 eura, sastav podneska od 13.7.2026. u iznosu od 50,00 eura, zastupanje na ročištu 17.9.2026. u iznosu od 50,00 eura i trošak pristupa na ročište za objavu presude u iznosu od 25,00 eura. Također joj je priznat trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu 6,64 eura i sudske pristojbe za presudu u iznosu 13,27 eura, pa ukupno dosuđen trošak iznosi 194,91 eura.

17. Stoga je odlučeno kao u izreci presude.

U Požegi 28. listopada 2026.

Sudac:
Anamarija Kovačević Turac

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 15 dana od dana objave presude. Žalba se podnosi ovome sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

DNA:

1. Odvjetnik Ivan Dundović, Požega
2. OD Metelko, Knežević & partneri d.o.o., Zagreb

Broj zapisa: **9-3088f-4f0d3**

Kontrolni broj: **0359b-61823-14a54**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.